

O ÎNTÂMPLARE

Corneliu Sofronie

Gu este recunoscut ca un funcționar extrem de conștiincios. Dar ceea ce-l caracterizează în mod deosebit este respectul amestecat cu un fel de teamă pentru el.

Acum, el se află la biroul lui, caligrafiind impecabil pe o hârtie tipizată. Este teribil de concentrat, înregistrând cu minuțiozitate un munte de cifre. Ochelarii îi sunt cizuiți pe nas, se sprijină pe vârful lui, dar acest lucru nu-l deranjează câtă vreme este pușcin. Mai are un pic, doar câteva zerouri. Apasă cu stiloul pe hârtie, dar penișă buclușă nu vrea să lase picătura de cerneală care, apoi, prin mișcarea mâinii drepte a lui Gu, s-a lăsat în forma unei cifre. Gu se enervează, îi tremură bărbia, semn că anii n-au trecut peste el prea ușor. Scutură cu putere mâna dreaptă și efectul este cel dorit: stiloul începe să scrie din nou și astfel își poate termina treaba la timp. Ridică mulțumit ochii de pe hârtie, dar privirile îi rămân ațintite pe o haină albă atârnată în cuier. Undeva, în dreptul buzunarului de la piept, zărește o constelație de pete albastre. Pete de cerneală. Le privește cu ochii de Sfinx. Ochii nu se mai pot dezlipi de pe acele puncte, care, în mintea lui Gu, prind conturul unei flori a răului. Mâinile îi îngheață în trupul. Nu se mai poate mișca. Simte prin tot corpul curgând ca un izvor rece, rece în loc de sânge, un sentiment de teamă nedeslușită. Haina este a șefului. A adus-o recent din străinătate. Se ridică în picioare. Primul gând pe care-l are este acela de a ieși din birou. Se gândește însă că pentru a ajunge pe coridor trebuie să treacă printr-o cameră intermediară. "Acolo sunt mulți colegi, o să mă vadă ... poate că este și efectul acolo, stă la taclale". Își aduce aminte că la fereastra biroului se află o scară de incendii, care coboară într-un bazin. Deschide fereastra. Cu mișcări greoaie, de om care n-a făcut niciodată sport, coboară încet, încet. Acum e pe fundul bazinului, evident, lipsit de apă. Găsește o pietricică pe care o cercetează cu atenție, nici el nu ție de ce. O întoarce pe toate fețele, în timp ce se gândește cum să procedeze. "Domnul Dușman este un om extrem de pedant și sever. O să mă mustre și o să se supere groaznic. O să-mi spun: „Domnule Gu ... ești o otrăvitoare! Un vierme care pitează!"

Cum mă duc eu cu haina asta în fața ministrului? Te dau afară!" Gușu se gândește și se apleacă să ia o iertare, încercând de cum va intra în birou. "Vă rog să mă iertați, domnule Dușu... Sunt un netrebnic, adică nu, doar am greșit, a fost o mic neatenție... dar sunt un funcționar conștiincios, onest! Însă merit disprețul dumneavoastră pentru această greșeală. A fost greșeala vieții mele. Căci este vorba de haina dumneavoastră... nu a mea, ci a dumneavoastră... Totuși, știți bine, îmi fac treaba la timp, sunt un om de bază, deși este adevărat că haina asta nu este o haină oarecare... Greșeala este omenească, dar vă asigur că regret ce am făcut... este vorba de o haină deosebită, tiu... dar nu merit să fiu dat afară după o viață de muncă conștiincioasă"...

O voce îl aduce brusc la realitate.

- Ce faci acolo, domnule Gușu?
- Caut, domnule Dușu, caut!
- Ce cauți, domnule?
- Caut... caut ceva, băgăuți Gușu. Apoi, spiritual: cine caută se găsește!
- Vino sus, că avem treabă!

Gușu urcă o treaptă... încă una... și încă una. Pe la mijlocul scării se oprește: "Precis a observat petele, de aia mă cheamă! Căci ce treabă să avem? Treaba mi-am terminat-o. E pariv, dar e eșful meu. Și eu trebuie să-l respect. O să-mi cer iertare și gata. N-o să-mi dea primă la sfârșitul anului... și ce-i cu asta? Afară nu cred că o să mă dea"....

Obsedat de această idee intră în birou și închide fereastra cu mișcări lente. Se așază pe scaun. Privirile îi se opresc din nou pe haină. Îi atrage atenția și eșfului său, care observă, astfel, imediat petele. Gușu simte cum îl furnică ceva prin یرا spinării și prin degete. "O să-mi cer frumos iertare. În fond, a putea să-mi fiu chiar tată."

- Ia te uită la acele pete! Cum or fi apărut? întrebă, deloc înfuriat, eșful.
- Domnule Dușu, domnule... ne cunoaștem de atâția ani, începuse Gușu... când dumneavoastră ați fost numit șef era în tânărie, chiar foarte tânăr... eu deja aveam vreo patruzeci de ani... "Acum e cazul să-mi cer iertare. Și-i zic... Eu, domnule Dușu, eu v-am purtat haina, dar pentru că dumneavoastră sunteți un om... un om cu O mare, nu un mgar ca atâția alții, mă veți ierta... Mă veți ierta precis,

fiindc mai am pu in pân la pensie... iar dumneavoastr sunte i un om admirabil... nu m pute i l sa pe drumuri!"

Dar în mintea lui Gu se petrecu, nea teptat, ceva ciudat. A a, dintr-odat , îi ap rur imagini vechi i mai noi... în el încol i un puternic sentiment de frustrare, vedea de ast dat în eful lui, nu pe eful s u direct, ci pe omul care s-a opus, ani de-a rândul, ascensiunii sale. "Da, zise Gu doar pentru el, m-a f cut la de-atâtea ori, m-a f cut"...

Sim i cum glasul s u prinde puteri neb nuite. Coardele sale vocale vibrau intens, dar avea senza ia c un altul este cel care vorbe te... în nici un caz el, doamne, ce se va întâmpla? se întreb cu team , c ci dac el, Gu , ar fi fost o persoan neutr , ar fi asistat uluit la urm toarea scen :

- De la mine! De la mine, domnule Du ! Ca dovad a dispre ului meu pentru dumneavoastr , dispre pe care-l port în mine ca pe o povar de 15 ani, v-am p tat haina. Am scuturat stiloul cu putere i am p tat-o! Uite-a a!...

i, luând stiloul în mân , îl scutur de câteva ori umplându-l pe eful s u de pete de cerneal : pe pantaloni, pe c ma , pe fa .

Apoi plec ; radiind de fericire i eliberat de spaim .